

Kronikforslag

Af bevidsthedsforsker mag.art. Lisa von Schmalensee Magnússon, som netop har udgivet bogen *Belivelse – At turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne*, som er en åndelig konfrontation med tilsyneladende modernistisk frihedstænkning. (Indsendt til anmeldelse medio oktober).

På bydeformen kan vi kende afguderne

Lad mig bare sige det lige ud, at jeg er bange for hende med tørklædet, Asmaa Abdol-Hamid. Og jeg er også bange for hendes religion, islam. Mest af alt er jeg bange for hendes krav og alle hendes påbud om hvad vi *skal* og *bør*... Ikke mindst hvad angår hendes mål om ligebehandling af alle uanset etnicitet og seksualitet. Men allerallermest af alt hendes opfattelse af at have ret til at kræve, at vi skal være, som hun synes, at vi skal være.

Jeg ved godt, at der også er ikke islamiske politikere, der stiller krav og siger at man *bør*, og at man *skal*, og dem nærer jeg da også afsky for og prøver at undgå. Derfor har jeg heller aldrig stemt på Marianne Jelved, som jeg aldrig har hørt sige mere end tre sammenhængende sætninger uden at komme med sine uforbeholdne meninger om, hvad vi alle sammen *bør* eller *skal*, eller Pia Kærsgaard, eller Helle Thorning Smith eller Margrethe Vestager for ikke at tale om den nye leder af Kristendemokraterne. Det er til at blive helt bange for alle disse kvinder, der gerne vil have, at vor vilje skal befinde sig i deres lommer. Der er også nogen, de alle sammen gerne vil slå eller holde udenfor. Ligesom den næsten nye LO-boss, Thornings veninde, der sagde, at hun ville være smækfuld af løgn, hvis ikke hun tilstod, at der var nogen, hun gerne ville slå). Det er åbenbart blevet temmelig trendy at være en kvinde, der vil slå nogen. (Gammeltids og kedeligt bare at ville have paradiset på jord, tilsyneladende). Torning vil mest af alt slå statsministeren og derpå sørge for, at vi får det, som hun vil have det, hvis ellers jeg har forstået hendes budskab rigtigt. Om så vi vil det eller ej. Ens skal vi være.

Så kan man så spørge sig, om det vil gå sådan, hvis Thorning og Asmaa skal samarbejde, og vi skal have det som de begge to vil have det, og de dertil skal samarbejde med de radikale, at vi skal gå med stiletter den ene dag og tørklæde den anden, eller begge dele på en gang og om det skal gælde hvert andet køn eller alle eller hvad...

De eneste mænd i dansk politik, som mig bekendt også har nemt ved at komme til at bruge *bør* og *skal*, er Villy Søvndal og Naser Khader, men de appellerer da også i særlig grad til kvinder, lader det til. Måske forsøger de at signalere noget specielt feminint?

Man kunne med fordel, tror jeg, stille sig selv spørgsmålet, om man har konfronteret sig selv med konsekvensen af at få disse dømmende og krævende personer til magten?

Selv finder jeg det interessant at stille sig spørgsmålet, hvor det rent mentalitetshistorisk kommer fra, det der med at insistere på, at vi *skal* og *bør* tænke eller handle sådan eller sådan.

Vi finder det som dominerende træk i det mentale klima, der beherskede de menneskelige sind, da vi dyrkede afguder. Af frygt for gudernes straf gjorde vi det, som vi hørte dem insistere på. Vi opfattede dem som sandhedsvidner, og hvad de sagde, at vi skulle eller burde, tænkte vi, at vi nok helst måtte gøre, da det ellers kunne gå os meget ilde. De havde jo magten til både at give og fratage i fuldstændigt mål, så der var ikke så meget at betænke sig på. Det var bedst at være lydige. Vi troede, at vi tjente vor egen interesse bedst ved at være lydige overfor sandhedsvidnerne. I præabrahamsk tid ofrede vi selv vore børn til guderne, her i norden langt senere blotede vi til aserne. Grækerne havde deres hybris og nemesis, som netop indebar at vi, hvis vi mente at vide bedre end guderne, ansås for at udfordre dem, hvorfor vi straffedes. Den store gammeltestamentlige

monoteistiske gud var også, om end en langmodig og tilgivende og kærlig en af slagsen, så en straffende Gud ... Den muslimske Allah har så vidt jeg har forstået også magt til at straffe så det basker ... Gennem vor måde at opfatte os selv i forhold til guder på er vi i det hele taget gennem tusindvis af år blevet så vænnet til at opfatte os som skyldige, men nogle mere skyldige end andre, at det vigtigste af alt tilsyneladende er at få påpeget, hvor meget dårligere andre er end netop *mig* og hvad *jeg* selv står for.

Meget tyder på, at vi af den grund i vort mentalitetsklime har bevaret sådanne dømmende realitetsautoriteter, som gør det muligt for politikere i en valgkamp at kommunikere med os, som om de er de rette arvtagere af disse tidligere guddommelige sandhedsvidner, underforstået, at de er en nødvendighed af den gode grund, at vi ikke kan tænke selv. At vi ikke selv har nogen som helst form for etik i vore hjerter endsige frontallapper.

Set i et sådant mentalitetshistorisk perspektiv, indsætter enhver, der bruger udtrykket, at vi *bor* eller *skal* føle, tænke og handle på den eller hin måde, sig selv i rollen som selvbestaltet autoritært sandhedsvidne. Jeg tvivler på, at nogen som helst anno 2007 har et reelt behov for at være lydige. Jeg tror, at vi har reelle behov for at udvikle egen autonomi, og jeg har umådelig svært ved at forstå, hvad man mener at kunne bruge sådanne personer, som kommanderer i bydeform til.

Selv får jeg ondt i hovedet af dem. Og bedre bliver det ikke, når der samtidig er en metallisk hård klang i stemmen, og de kommer med beklagelser. Så jeg slukker ofte for fjernsynet.

For mig ser verden anderledes ud. I mit verdensbillede er der ikke nogen, som er skyldige. Hver gang nogen påstår, at nogen er skyld i dette eller hint, ser jeg en illusion, et tankespind, en projektion. Jeg ser uskyldige mennesker, som fejler, fordi de ikke ved bedre og begår fejltagelser, som er virkninger af årsager, der igen er virkninger af årsager. Jeg ser et menneskefællesskab, hvor enhver som kræver og dømmer, adskiller sig fra fællesskabet, også selvom de samtidig kræver og dømmer i fællesskabets navn.

Jeg har ikke tillid til, at nogen der vil, at vi alle skal behandles lige, kan se andre end sig selv. For at tro, at folk er ens, må man jo tro, at andre er som én selv. Og det eneste man kan være totalt sikker på, hvad mennesker og deres følelser og tænkning angår, er da, at ingen på nogen som helst måde kan være præcis som én selv, idet ingen jo kan have præcis de samme erfaringer. Hvordan skulle de dog kunne have det?

Ligebehandling er derfor dybest set det mest uhensigtsmæssige vi kan stræbe efter, hvis vi ønsker at enhver skal kunne imødekommes.

Jeg er netop kommet tilbage fra Finland, hvor jeg befandt mig, mens en attenårig gymnasiedreng i desperation skød sin rektor og en halv snese skolekammerater. Jeg fik meddelelsen af min veninde, der hørte om det i radioen i sin bil, da hun var på vej hjem fra den skole hun arbejder på, og hvor hun er undervisningsassistent og støtte for en lille pige, der er hjerneskadet, men som går i en klasse med almindelige børn ”for at gøre sociale fremskridt”. Denne hjerneskadede pige bliver også aggressiv ind imellem. Hun slår helt umotiveret (kalder man det) de andre børn og læreren, hvilket man ikke kan forstå, når nu man gør det så godt for hende. Men ifølge neuropsykologien gør man det ikke godt for hende. Når man anbringer et barn, der ikke formår at være rationel, i en klasse med børn, der formår det, vil hun naturligvis hele tiden føle sig anderledes, adskilt fra dem og mindre værd og udvikle aggression; for hun ved jo godt inderst inde, at hun er lige så meget værd som dem. Hun kan bare ikke komme til at opleve det i så meget som en brøkdelt af et sekund. Og det er naturligvis dybt frustrerende og deprimerende. Den unge drabsmand og selvmorder var også frustreret og deprimeret og skrev på sin hjemmeside, at han havde været på lykkepiller, men hadede dem og betragtede dem som samfundets måde at ville kontrollere mennesker på. Man kan jo gætte på, at han heller ikke blev set, som den han var. At han blev ikke imødekommet, som den han var. Al bevidsthedsforskning peger på, at der kun er én måde at udvikle den sociale intelligens på, og at det er ved netop at blive mødt, hørt og set som præcis den, man er, fordi den enkelte da kan komme

til at opleve noget belivende ved at leve. *Jeg mødes, jeg høres, jeg ses, jeg kendes, altså er jeg.* Er det imidlertid kun illusionen om hvordan man *bør* eller *skal* være, der høres og ses, bliver man lige så desperat, som en hund, der permanent ignoreres af sin flok. Så bliver man den udstødte ensomme ulv og handler som en sådan.

Taget i betragtning, at partierne fra det radikale til enhedslisten har været modstandere af idéen om forskelsbehandling af børn (forstået som opdagelse af individuelle styrker og svagheder med det formål at kunne møde og hjælpe det enkelte barn som netop det helt unikke barn, det er, med de helt specielle kombinationer af talenter eller mangel på samme, som netop det har), går de, så vidt jeg er i stand til at se, dybest set ind for et paradigme, som rummer frustration og depression hos børnene. Vil man have dem ens og behandle dem ens, er jeg bange for at vi får flere og flere børn, som befinder sig i spektret mellem den desperate hjerneskadede og den desperate, der hadede lykkepiller og hele den menneskehed, der havde opfundet disse piller, så meget, at han ville aflive både den og sig selv.

Jeg har her kun talt om børn. For Asmaa og hendes samarbejdspartnere gælder det som sagt imidlertid også de voksne. Så kan man selv fundere over, hvor meget bevægelsesfrihed man kan forestille sig at kunne få, hvad de forskellige livsområder angår. Mændene skal f.eks. tvinges til at tage barselsorlov og selv passe "ungen", siger hun.

Jeg kan godt forstå hendes frustration, når jeg tænker på de mange muslimske kvinder, der går hjemme med deres børn og måske ikke har det så særlig sjovt ... men mennesker får faktisk ikke unger, der har det godt med bare at blive spist af med en sutteflaske. De får menneskebørn. Vi kalder dem spædbørn, fordi de er spæde som spæde skud, og de har brug for at blive draget omsorg for på overmåde nænsomme måder, hvorunder hører amning og tryghed ved at have netop den, i hvis moderliv de har ligget i ni måneder, som en sikker havn. Det er faktisk forudsætningen for at de kan komme til at føle sig virkelig velkomne i denne verden. "Forlades" de af denne mor, kan fænomenet svigt som grundvilkår ætse sig ind i neuronbanerne på en måde der gør, at de aldrig kommer til at føle tillid til nogen. Og i denne kendsgerning har vi måske i virkeligheden den vigtigste årsag til så mange ønskebørns psykiske armod.

Venstrefløjen har det med at se mange af de borgerlige mærkesager som forældede og reaktionære, men turde man droppe sin forudindtagethed og forholde sig til, hvad forskningen i udviklingen af social og følelsesmæssig intelligens rent faktisk peger på, så markerer den mulighed for selvstændigt valg og dermed ansvar, som ligger i de borgerlige partiers politik, en større mulighed for at undgå *bør*'er og *skal*'ler og dermed denne i vestlig og borgerlig forstand psykiske vanskabning *lydighed*.

Vi ved, at den anses for en dyd hos muslimer. Men sådan en er jeg altså også bange for at blive.